

Провански отнеха правото да бжде регентинъ ; емигрантскитѣ имоти бѣха секвестирани, а доходитѣ отъ тѣхъ рѣшиха да събиратъ въ полза на държавата за военни разноски. Тоя пѣтъ краля не посмѣи да се противи на тие рѣшения.

ГЛАВА II.

Въпросътъ за война. — Почетъкътъ на неприятелскитѣ дѣйствия.

Людовикъ XVI, въ рѣчьта съ която откри Събранието на 7 октомврий, прѣскаше увѣрения за продължителенъ миръ, като се прѣструваше, че незнае за съществуването на коалиция срѣщу Франция, съставена отъ братията му, безъ да се стѣснява отъ присѣтствието въ Парижъ на графъ д'Артоа. На 27 августъ въ Пилницкия замъкъ, около Дрезденъ, императора Леополдъ и краля Вилхелмъ подписаха една декларация, която гласеше, че „интереситѣ на френския краль, като общи съ интереситѣ на всички господари въ Европа, то тѣ ще зематъ всички зависящи отъ тѣхъ мѣрки да му помогнатъ да закрѣпи основитѣ на монархическото управление, прилично на правата на прѣстолитѣ и за благодѣйствието на френския народъ“.

Въ послѣднитѣ параграфи на договора се прѣдоставяше на подписавнитѣ го страни да се распоредятъ както имъ изнася съ Полша, която едва що бѣше свършила своята революция (1791); като че ли тая сестра на Франция трѣбваше да бжде изложена на сѣщитѣ вълнения и на сѣщитѣ удари. Съучастието въ това прѣстѣпление срѣщу нея послужи за връзка мѣжду влѣзлитѣ въ споразумѣние противъ насъ държави и отъ тоя лошъ зародишъ произлѣзе по сетнѣ Священный съюзъ.